

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ANAYASA MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KARAR

SELİM ÇOBANOĞLU BAŞVURUSU

(Başvuru Numarası: 2015/10652)

Karar Tarihi: 30/10/2018

İKİNCİ BÖLÜM

KARAR

Başkan : Engin YILDIRIM
Üyeler : Recep KÖMÜRÇÜ
Muammer TOPAL
M. Emin KUZ
Recai AKYEL
Raportör : Heysem KOCAÇINAR
Başvurucu : Selim ÇOBANOĞLU
Vekili : Av. Hasan BIYIKLI

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru, davanın sonucunu etkileyen iddiaların gerekçeli kararda cevapsız bırakılması nedeniyle adil yargılanma hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 29/6/2015 tarihinde yapılmıştır.

3. Başvuru, başvuru formu ve eklerinin idari yönden yapılan ön incelemesinden sonra Komisyona sunulmuştur.

4. Komisyonca başvurunun kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

5. Bölüm Başkanı tarafından başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin birlikte yapılmasına karar verilmiştir.

6. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına (Bakanlık) gönderilmiştir. Bakanlık, görüşünü bildirmiştir.

7. Başvurucu, Bakanlığın görüşüne karşı süresinde beyanda bulunmuştur.

III. OLAY VE OLGULAR

8. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle olaylar özetle şöyledir:

9. Başvurucu ile Tarım Kredi Kooperatifi (Koperatif) arasında 24/5/2008 tarihinde iş sözleşmesi imzalanmıştır. Sözleşmede; yapılacak işin niteliği, sözleşmenin süresi, işin

görülebileceği yer, işe başlama tarihi, ödenecek ücret, sözleşmenin hangi şartlarda feshedileceği ve cezai şart gibi hususlar maddeler hâlinde düzenlenmiştir.

10. Ceza şartı öngören sözleşmenin 10. maddesi "*Aday personel bu sözleşme süresince çalışmayı kabul ve taahhüt eder. Sözleşmenin yürürlük süresi içinde (2 aylık süreden sonra) taraflardan biri bu sözleşmeyi (4857 sayılı İş Kanunu'nun 25/II ve 18-21 maddeleri ile Personel Yönetmeliğinin aday personele ilişkin özel hükümleri ve disiplin cezalarına ilişkin genel hükümleri dışında) haksız ve geçersiz olarak feshederse diğer tarafa işçinin ihbar tazminatına esas giydirilmiş en son aylık ücretinin 6 aylık tutarı kadar cezai şartı nakden ve defaten ödemekle yükümlüdür.*" hükmünü içermektedir.

11. Sözleşmenin imzalanmasıyla birlikte 24/9/2008 tarihinde işe başlayan başvurucu 2/6/2009 tarihinde işveren Kooperatif'e işten ayrılma isteğini bildirmiştir.

12. Kooperatif, işten ayrılmak isteyen başvurucudan sözleşmenin 10. maddesindeki cezai şart uyarınca 9.202,50 TL'yi ödemesini istemiş; başvurucu alacağını mahsubundan sonra kalan miktarı 10/6/2009 tarihinde Kooperatife ödemiştir.

13. Başvurucu 6/6/2011 tarihli dava dilekçesinde, Kooperatifle yapılan sözleşmenin belirsiz süreli bir sözleşme olduğunu, cezai şartın kendi aleyhine hükümler içermesi nedeniyle denklik ilkesine aykırı olduğunu, tarafların ekonomik gücü dikkate alındığında miktar itibarıyla adaletsiz bir sonuç doğurduğunu ve geçerli kabul edilse dahi çalıştığı süre dikkate alınarak hakkaniyet indirimi yapılması gerektiğini belirterek ödemiş olduğu miktarın istirdadına karar verilmesini istemiştir.

14. Ankara 6. İş Mahkemesi (Mahkeme) 31/1/2013 tarihli kararla başvurucunun yapmış olduğu iş nazara alındığında sözleşmenin belirsiz süreli iş sözleşmesi niteliğinde olduğu ancak başvurucunun sözleşmenin 10. maddesiyle asgari bir yıl çalışmayı taahhüt ettiği saptamasında bulunmuştur. Mahkeme, bu saptamadan sonra başvurucunun asgari olarak çalışması gereken bir yıllık süre dolmadan iş akdini haksız olarak feshettiğini ve cezai şartla ilişkin olarak sözleşmenin 10. maddesinin her iki tarafı yükümlülük altına soktuğundan geçerli olduğunu belirterek çalışılan günler itibarıyla ödenmesi kararlaştırılan cezai şart miktarından hakkaniyet indirimi yapılması gerektiğine işaret etmiş ve davanın kısmen kabulüne karar vermiştir.

15. Hüküm taraflarca temyiz edilmiştir. Yargıtay 22. Hukuk Dairesi 26/6/2014 tarihli kararla taraflar arasında asgari çalışma süreli hizmet sözleşmesi bulunduğunu belirtmiş ve başvurucunun haklı bir sebep olmadan iş ilişkisini sona erdirmesi nedeniyle cezai şart olarak öngörülen miktarın tamamını ödemesi gerektiğine işaret ederek ilk derece mahkemesi kararını bozmuştur.

16. Mahkeme bozma ilamına uymuş ve 19/11/2014 tarihli kararla bozma kararındaki esasları tekrar ederek davanın reddine karar vermiştir.

17. Hüküm başvurucu tarafından temyiz edilmiştir. Yargıtay 22. Hukuk Dairesi 27/4/2015 tarihli kararla hükmü onamıştır.

18. Nihai kararın başvurucuya tebliğine ilişkin olarak dosyada herhangi bir belge ve bilgi bulunmamaktadır. Başvurucu 29/6/2015 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

IV. İLGİLİ HUKUK

A. Kanun Hükümleri

19. 22/5/2003 tarihli ve 4857 sayılı İş Kanunu'nun 8. maddesinin (1) numaralı fıkrası şöyledir:

"İş sözleşmesi, bir tarafın (işçi) bağımlı olarak iş görmeyi, diğer tarafın (işveren) da ücret ödemeyi üstlenmesinden oluşan sözleşmedir. İş sözleşmesi, Kanunda aks. belirtilmedikçe, özel bir şekle tâbi değildir."

20. 4857 sayılı Kanun'un 11. maddesinin (1) numaralı fıkrası şöyledir:

"İş ilişkisinin bir süreye bağlı olarak yapılmadığı halde sözleşme belirsiz süreli sayılır. Belirli süreli işlerde veya belli bir işin tamamlanması veya belirli bir olgunun ortaya çıkması gibi objektif koşullara bağlı olarak işveren ile işçi arasında yazılı şekilde yapılan iş sözleşmesi belirli süreli iş sözleşmesidir."

21. 11/1/2011 tarihli ve 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun 179. maddesinin (1) numaralı fıkrası şöyledir:

"Bir sözleşmenin hiç veya gereği gibi ifa edilmemesi durumu için bir ceza kararlaştırılmışsa, aksi sözleşmeden anlaşılmadıkça alacaklı, ya borcun ya da cezanın ifasını isteyebilir. İş ilişkisinin bir süreye bağlı olarak yapılmadığı halde sözleşme belirsiz süreli sayılır."

22. 6098 sayılı Kanun'un 182. maddesinin (1) numaralı fıkrası şöyledir:

"Taraflar, cezanın miktarını serbestçe belirleyebilirler."

23. 6098 sayılı Kanun'un "Ceza koşulu ve ibra" kenar başlıklı 420. maddesinin (1) numaralı fıkrası şöyledir:

"Hizmet sözleşmelerine sadece işçi aleyhine konulan ceza koşulu geçersizdir."

B. Yargısal Kararlar

24. Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin 22/11/2016 tarihli ve E.2016/29069, K.2016/20651 sayılı kararının ilgili kısmı şöyledir:

"4857 Sayılı İş Yasasında cezai şarta ilişkin bir düzenleme bulunmamaktadır. Cezai Şart, 818 sayılı Borçlar Kanunu'nun 158-161, 01.07.2012 tarihinde yürürlüğe giren 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun 179-180 maddelerinde düzenlenmiştir. 6098 sayılı TBK.'un 420. maddesinde de hizmet sözleşmelerine sadece işçi aleyhine konulan ceza koşulunun geçersiz olduğu belirtilmiştir. Genel hüküm niteliğinde olması sebebiyle Borçlar Kanunu dışındaki uyuşmazlıklar bakımında da bu hükümler uygulanmamaktadır. İşçi lehinde tek taraflı ceza koşulu içeren sözleşme hükümleri geçerlidir. Bunun yanında ceza koşulunun özellikle işveren lehine geçerli olabilmesi için karşılıklı olması ve eşit koşulları taşıması, denk olması gerekir."

Dosya kapsamına göre; her ne kadar yerel mahkemece davanın kısmen kabulüne ve davalı işçinin sözleşmede kararlaştırılan cezai şartın tahsiline karar verilmiş ise de, taraflar arasındaki hizmet sözleşmesinin 8/a maddesinde düzenlenen cezai şart hükmünün incelenmesinden işveren açısından 'İş Kanunu 25. madde dışında bir sebeple fesih' şeklinde bir şartın yer aldığı, işçi yönünden ise haklı fesih hali öngörülmeden salt 'sözleşme süresi dolmadan işi bırakanlar' ibaresi koyulduğu anlaşılmaktadır. Bu halde cezai şartın karşılıklı olduğundan bahsedilemeyecektir. Taraflar arasındaki denge işçi aleyhine bozulmuş olup, bu nedenle cezai şart geçersiz olduğundan, davacıların cezai şart talebinin reddi yerine kabulü hatalıdır."

25. Yargıtay 22. Hukuk Dairesinin 25/9/2017 tarihli ve E.2015/16777 K.2017/19243 sayılı kararının ilgili kısmı şöyledir:

"Cezai şart, mevzuatımızda Borçlar Kanunu'nda düzenlenmiş olup, İş Kanunlarında konuya dair bir hükme yer verilmemiştir. Asgari süreli sözleşmelerde cezai şart konulamayacağı yönünde bir düzenleme bulunmamaktadır. Dolayısıyla bu tür iş sözleşmelerinde, cezai şart içeren hükümler, karşılıklılık prensibinin bulunması halinde kural olarak geçerlidir."

Dosya içeriğinden, sözleşmedeki düzenlemenin karşılıklılık prensibine uygun olduğu, davacı işçinin işten ayrılış dilekçesinde haklı sebebe dayanmadığı, yargılama aşamasında da bu yönde bir iddiada ve ispatta bulunmadığı anlaşılmaktadır. Ancak cezai şart miktarının belirlenmesinde oranlama ve indirim yapılması gerekmektedir. Şu halde, davacının çalıştığı ve çalışması gereken süreler oranlanmak ve 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu'nun 182. maddesinin son fıkrası gereği indirim yapılmak suretiyle belirlenecek cezai şart miktarının, davacının yaptığı cezai şart ödemesi ile karşılaştırılarak, davacı tarafından fazla ödeme yapılıp yapılmadığının tespit edilmesi ve oluşacak sonuca göre karar verilmesi gerekirken, yazılı şekilde hüküm tesisi hatalı olup bozmayı gerektirmiştir."

V. İNCELEME VE GEREKÇE

26. Mahkemenin 30/10/2018 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Gerekçeli Karar Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

1. Başvurucunun İddiaları ve Bakanlık Görüşü

27. Başvurucu; cezai şartın geçerli olabilmesi için taraflara tanınan haklar ve yüklenen yükümlülükler arasında bir denklik bulunması gerekirken düzenlenen sözleşmenin kendi aleyhine hükümler taşıdığını, anılan iddialarını dile getirmesine rağmen derece mahkemelerince bu hususta herhangi bir değerlendirme yapılmadan karar verildiğini ve aynı nedene dayalı olarak açılıp Yargıtay denetiminden geçerek kesinleşen birçok davada bu husus gözönünde tutularak işçiler lehine karar verildiğini belirtip adil yargılanma hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

28. Bakanlık görüşünde, ilk derece mahkemesi kararında cezai şartın geçerliliği hakkında bir değerlendirme yapıldığı ileri sürülmüştür.

29. Başvurucu, Bakanlık görüşüne karşı beyanında; Bakanlık tarafından verilen cevabın somut uyuşmazlığa çözüm getirmekten uzak olduğunu belirtmiştir.

2. Değerlendirme

30. Anayasa'nın 36. maddesinin birinci fıkrası şöyledir:

"Herkes, meşru vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle yargı mercileri önünde davacı veya davalı olarak iddia ve savunma ile adil yargılanma hakkına sahiptir."

31. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuru tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder (*Tahir Canan*, B. No: 2012/969, 18/9/2013, § 16). Başvurucunun iddialarının özü cezai şartın unsurlardan olan denklik hususu hakkında herhangi bir değerlendirme yapılmamasına ilişkin olduğundan bu iddiaların adil yargılanma hakkı kapsamındaki gerekçeli karar hakkı bakımından incelenmesi gerektiği değerlendirilmiştir.

a. Kabul Edilebilirlik Yönünden

32. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

b. Esas Yönünden

i. Genel İlkeler

33. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (Sözleşme) metni ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararlarından ortaya çıkan ve adil yargılanma hakkının somut görünümüleri olan alt ilke ve haklar, esasen Anayasa'nın 36. maddesinde yer verilen adil yargılanma hakkının da unsurlarıdır. Anayasa Mahkemesi de Anayasa'nın 36. maddesi uyarınca inceleme yaptığı birçok kararında ilgili hükmü Sözleşme'nin 6. maddesi ve AİHM içtihadı ışığında yorumlamak suretiyle gerek Sözleşme'nin lafzi içeriğinde yer alan gerek AİHM içtihadıyla adil yargılanma hakkının kapsamına dâhil edilen ilke ve haklara, Anayasa'nın 36. maddesi kapsamında yer vermektedir (*Güher Ergun ve diğ.leri*, B. No: 2012/13, 2/7/2013, § 38).

34. Anayasa'nın 36. maddesinin birinci fıkrasında, herkesin adil yargılanma hakkına sahip olduğu belirtilmiş ancak gerekçeli karar hakkından açıkça söz edilmemiştir. Bununla birlikte Anayasa'nın 36. maddesine *adil yargılanma* ibaresinin eklenmesine ilişkin düzenlemenin gerekçesinde, Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmelerce güvence altına alındığı hususuna atıfta bulunularak adil yargılanma hakkının madde metnine dâhil edildiği vurgulanmıştır. Nitekim AİHM'in birçok kararında, gerekçeli karar hakkının Sözleşme'nin 6. maddesinin (1) numaralı fıkrasındaki hakkaniyete uygun yargılanma hakkı kapsamında yer aldığı belirtilmiştir. Dolayısıyla gerekçeli karar hakkının Anayasa'nın 36. maddesinde düzenlenen adil yargılanma hakkı kapsamında değerlendirilmesi gerektiği kabul edilmelidir (*Abdullah Topçu*, B. No: 2014/8868, 19/4/2017, § 75).

35. Anayasa'nın 141. maddesinin üçüncü fıkrasında da *"Bütün mahkemelerin her türlü kararları gerekçeli olarak yazılır."* denilerek mahkemelere kararlarını gerekçeli yazma yükümlülüğü yüklenmiştir. Anayasa'nın bütünlüğü ilkesi gereği anılan Anayasa kuralı da gerekçeli karar hakkının değerlendirilmesinde gözönünde bulundurulmalıdır (*Abdullah Topçu*, § 76).

36. Gerekçeli karar hakkı, kişilerin adil bir şekilde yargılanmalarını sağlamayı ve denetlemeyi amaçlamakta; tarafların muhakeme sırasında ileri sürdükleri iddialarının kurallara uygun biçimde incelenip incelenmediğini bilmeleri ve ayrıca demokratik bir toplumda kendi adlarına verilen yargı kararlarının sebeplerini toplumun öğrenmesinin sağlanması için de gerekli olmaktadır (*Sencer Başat ve diğerleri* [GK], B. No: 2013/7800, 18/6/2014, §§ 31, 34).

37. Mahkemelerin anılan yükümlülüğü, yargılamada ileri sürülen her türlü iddia ve savunmaya karar gerekçesinde ayrıntılı olarak yanıt verilmesi gerektiği şeklinde anlaşılabilir. Ancak derece mahkemeleri, kendilerine sunulan tüm iddialara yanıt vermek zorunda değillerse de (*Yasemin Ekşi*, B. No: 2013/5486, 4/12/2013, § 56) gerekçeli karardan davanın esas sorunlarının incelenmiş olduğu anlaşılmalıdır.

38. Bir kararda tam olarak hangi unsurların bulunması gerektiği davanın niteliğine ve koşullarına bağlıdır. Muhakeme sırasında açık ve somut bir biçimde öne sürülen iddia ve savunmaların davanın sonucuna etkili olması, başka bir deyişle davanın sonucunu değiştirebilecek nitelikte bulunması hâlinde davayla doğrudan ilgili olan bu hususlara mahkemelerce makul bir gerekçe ile yanıt verilmesi gerekir (*Sencer Başat ve diğerleri*, § 35).

39. Aksi bir tutumla mahkemenin davanın sonucuna etkili olduğunu kabul ettiği bir husus hakkında *ilgili ve yeterli bir yanıt* vermemesi veya yanıt verilmesini gerektiren usul veya esasa dair iddiaların cevapsız bırakılmış olması hak ihlaline neden olabilecektir (*Sencer Başat ve diğerleri*, § 39).

40. Öte yandan temyiz merciinin yargılamayı yapan mahkemenin kararını uygun bulması hâlinde bunu ya aynı gerekçeyi kullanarak ya da bir atıfla kararına yansıtması yeterlidir. Burada önemli olan husus; temyiz merciinin bir şekilde temyizde dile getirilmiş ana unsurları incelediğini, derece mahkemesinin kararını inceleyerek onadığını ya da bozduğunu göstermesidir (*Yasemin Ekşi*, § 57).

ii. İlkelerin Olaya Uygulanması

41. Mahkemenin 31/3/2013 tarihli kararında, taraflar arasındaki iş sözleşmesinin asgari süreli olup başvuruçunun asgari olarak çalışmayı taahhüt ettiği süreden önce haklı bir sebep olmadan sözleşmeyi sona erdirdiği ve iki taraf için yükümlülükler içermesi nedeniyle sözleşmenin cezai şartla ilişkin hükümlerinin geçerli olduğu tespitinde bulunulmuştur. Mahkeme, çalışılan süreyi esas alıp hakkaniyet indirimi yaptıktan sonra bir miktar tazminata karar vermiştir. Temyiz üzerine Yargıtay 22. Hukuk Dairesi, cezai şartın geçerli olduğuna işaret etmiş ve haklı bir sebep olmadan iş ilişkisini sona erdiren başvuruçunun karşılaştırılan cezai şartın tamamından sorumlu olduğu gerekçesiyle davanın reddine karar verilmek üzere ilk derece mahkemesi kararını bozmuştur. Bozma kararına uyan ilk derece mahkemesi davanın reddine karar vermiş ve temyiz edilen bu karar Yargıtay tarafından onanarak kesinleşmiştir.

42. İlk derece mahkemesinin 31/3/2013 tarihli kararında, 6098 sayılı Kanun'un 420. maddesinin (1) numaralı fıkrasında öngörülen denklik kuralı irdelenmiştir. Bu kararı ortadan kaldıran 26/6/2014 tarihli bozma kararında sözleşmenin niteliği ve şartları gözönünde tutularak iş sözleşmesinin asgari süreli ve dolayısıyla cezai şartın geçerli olduğu yönünde bir tespit yapılmıştır. Bozma kararına uyan ilk derece mahkemesi de bozma kararındaki

gerekçeye yapmış olduğu atıfla davanın reddine karar vermiş, bu karar Yargıtay tarafından usul ve yasaya uygun bulunarak onanmıştır.

43. Başvurucu, hizmet sözleşmesinin cezai şartta ilişkin hükümlerinin taraflara yüklediği yükümlülüklerin denkliği hususunun davanın reddine dair kararda ve bu karara ilişkin Yargıtay onama kararında irdelenmediğini ileri sürmüştür. Yargılama bir bütün olarak ele alındığında ilk derece mahkemesinin 31/3/2013 tarihli kararında denklik ilişkisinin irdelendiği ve hükmün temyizi üzerine verilen bozma kararında bu değerlendirmeyi ortadan kaldıran bir ibareye yer verilmediği saptanmıştır. Başka bir anlatımla Yargıtay, ilk derece mahkemesinin denkliğe ilişkin değerlendirmesini yerinde bulmuş ancak varılan sonuca katılmayarak hükmü bozmuştur. İlk derece mahkemesi de bireysel başvuruya konu 19/11/2014 tarihli kararını bu bozma kararındaki saptamaya atıf yaparak vermiştir. Bu itibarla 6098 sayılı Kanun'un 420. maddesinde emredici hükümlere dayalı olarak başvurunun yargısal süreçte dile getirdiği, ayrı ve açık bir yanıt verilmesini gerektiren ve uyuşmazlığın çözümü için esaslı olan iddiaların (bkz. §§ 14, 15) derece mahkemeleri kararlarında değerlendirildiği anlaşılmış ve dava koşullarında bu iddialarla ilgili olarak hangi gerekçelerle ret kararı verildiğinin makul ve kabul edilebilir ölçüde ortaya konulduğu sonucuna ulaşılmıştır.

44. Açıklanan gerekçelerle başvurunun Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan gerekçeli karar hakkının ihlal edilmediğine karar verilmesi gerekir.

B. Diğer İhlal İddiaları

45. Başvurucu, iş sözleşmesinin belirsiz süreli olması ve feshin haklı bir nedene dayalı olması nedeniyle cezai şartın uygulanamayacağını ve bir an için geçerli olduğu kabul edilse dahi çalışılan süre nedeniyle tazminat miktarından hakkaniyet indirimi yapılması gerektiğini belirterek bu hususlar gözetilmeden varılan sonucun adil yargılanma hakkını ihlal ettiğini ileri sürmüştür.

46. Anayasa'nın 148. maddesinin dördüncü fıkrasında, kanun yolunda gözetilmesi gereken hususlara ilişkin şikâyetlerin bireysel başvuruda incelenemeyeceği belirtilmiştir. Bu kapsamda ilke olarak mahkemeler önünde dava konusu yapılmış maddi olay ve olguların kanıtlanması, delillerin değerlendirilmesi, hukuk kurallarının yorumlanması ve uygulanması ile uyuşmazlıkla ilgili varılan sonucun adil olup olmaması bireysel başvuru konusu olamaz. Ancak bireysel başvuru kapsamındaki hak ve özgürlüklere müdahale teşkil eden, bariz takdir hatası veya açık bir keyfilik içeren yorum, uygulama ve sonuçlar Anayasa Mahkemesinin denetim yetkisi kapsamındadır (*Ahmet Sağlam*, B. No: 2013/3351, 18/9/2013, § 42).

47. Başvurucu tarafından ileri sürülen iddia, mahkemelerce delillerin değerlendirilmesi ve hukuk kurallarının yorumlanmasına ilişkin olup mahkeme kararlarında bariz takdir hatası veya açık bir keyfilik oluşturan bir hususun da bulunmadığı dikkate alındığında ihlal iddialarının kanun yolu şikâyeti niteliğinde olduğu anlaşılmaktadır.

48. Açıklanan gerekçelerle başvurunun bu kısmının diğer kabul edilebilirlik koşulları yönünden incelenmeksizin *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. 1. Gerekçeli karar hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

2. Adil yargılanma hakkına yönelik diğer ihlal iddialarının *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 36. maddesinde güvence altına alınan gerekçeli karar hakkının İHLAL EDİLMEDİĞİNE,

C. Yargılama giderlerinin başvuru üzerinde BIRAKILMASINA,

D. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 30/10/2018 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Engin YILDIRIM

Üye
Recep KÖMÜRCÜ

Üye
Muammer TOPAL

Üye
M.Emin KUZ

Üye
Recai AKYEL